

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 18 listopada 2011 r. (22.11)
(OR. en)**

17122/11

**PROCIV 151
JAI 842
COHAFA 110
RECH 375
TELECOM 180**

NOTA DO PUNKTU I/A

Od: Sekretariat Generalny

Do: Coreper/Rada

Nr poprz. dok.: 12942/2/11 REV 2

Dotyczy: Projekt konkluzji Rady w sprawie kompleksowego podejścia do skuteczniejszej komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej
– Przyjęcie

1. W świetle rezultatów warsztatów prezydencji na temat zintegrowanego podejścia do skuteczniejszej komunikacji kryzysowej, które odbyły się w Warszawie w dniach 19 i 20 lipca 2011 r., prezydencja przygotowała projekt konkluzji Rady.
2. Projekt ten został przeanalizowany przez Grupę Roboczą ds. Ochrony Ludności w dniach 7 września i 5 października. W dniu 15 listopada 2011 r. grupa robocza osiągnęła porozumienie co do tekstu zawartego w załączniku.
3. W związku z tym Komitet Stałych Przedstawicieli jest proszony o zwrócenie się do Rady, by przyjęła konkluzje przedstawione w załączniku jako punkt A porządku obrad.

Projekt konkluzji Rady w sprawie kompleksowego podejścia do skuteczniejszej komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej

1. **Zwracając uwagę na fakt**, że komunikacja ryzyka, komunikacja w sytuacjach zagrożenia i komunikacja kryzysowa ma podstawowe znaczenie w dziedzinie ochrony ludności, aby zapewnić większe bezpieczeństwo obywatelom, umożliwiając im rozpoznanie ryzyka, przedsięwzięcie środków ostrożności w celu uniknięcia ryzyka, a także szybkie reagowanie w celu zminimalizowania ryzyka oraz ograniczenia skutków sytuacji zagrożenia;
2. **Potwierdzając**, że to przede wszystkim państwa członkowskie odpowiadają za ochronę swoich obywateli, natomiast Unia Europejska ma swoim działaniem jedynie wspierać i uzupełniać działania państw członkowskich;
3. **Uznając**, że komunikacja ryzyka, komunikacja w sytuacjach zagrożenia i komunikacja kryzysowa należy do obowiązków państw członkowskich i **stwierdzając**, że komunikacja ryzyka, komunikacja w sytuacjach zagrożenia i komunikacja kryzysowa jest procesem wzajemnego oddziaływania między różnymi podmiotami, w tym organami publicznymi, organizacjami pozarządowymi, obywatelami, środkami masowego przekazu, przedsiębiorstwami, stowarzyszeniami obywatelskimi, w tym związkami zawodowymi, w zależności od przypadku na szczeblu lokalnym, krajowym, europejskim i międzynarodowym, oraz że obejmuje między innymi ostrzeżenie przed powstałymi lub mogącymi zaistnieć zagrożeniami i powiadamianie o nich, informowanie społeczeństwa o sposobie zachowania się, gdy ostrzeżenia te są wydawane, z uwzględnieniem informacji istotnych do podjęcia działań mających na celu ochronę ludności;
4. **Wskazując**, że środki komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej można jeszcze bardziej usprawnić przy pomocy zintegrowanego podejścia, które objęłoby w odpowiednich przypadkach wszystkie zainteresowane podmioty i zapewniło skuteczną koordynację między nimi, i że takie zintegrowane podejście zwiększyłoby skuteczność i spójność komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej;

5. **Uwzględniając** decyzję Rady 2007/779/WE, Euratom z dnia 8 listopada 2007 r. ustanawiającą wspólnotowy mechanizm ochrony ludności (przekształcenie)¹ ;
6. **Uwzględniając** decyzję Rady 2007/162/WE, Euratom z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiającą instrument finansowy ochrony ludności, która to decyzja obowiązuje do dnia 31 grudnia 2013 r.² ;
7. **Przywołując** dokumenty strategiczne, które uwzględniają potrzebę skuteczniejszych i bardziej spójnych praktyk w dziedzinie zarządzania ryzykiem i zarządzania w sytuacjach zagrożenia, takie jak program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli³, strategia bezpieczeństwa wewnętrznego⁴, a także konkluzje Rady z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie zapobiegania katastrofom na terytorium UE⁵;
8. **Uwzględniając** obowiązki, jakie dyrektywa z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej)⁶ nałożyła na państwa członkowskie w zakresie działań związanych z jednolitym europejskim numerem alarmowym 112;
9. **Przywołując** konkluzje Rady z dnia 31 maja 2010 r. w sprawie europejskiej agencji cyfrowej⁷, w których zatwierdzono wnioski mające na celu promowanie rozpowszechniania i stosowania internetu, aby zapewnić włączenie w społeczeństwo cyfrowe, mianowicie poprzez powszechne stosowanie sprzętu oraz cyfrowych treści i narzędzi w edukacji i uczeniu się, poprzez zwiększenie umiejętności wykorzystywania technologii cyfrowych oraz poprzez poprawę dostępu dla wszystkich, w szczególności dla osób niepełnosprawnych;

¹ Dz.U. L 314 z 1.12.2007, s. 9.

² Dz.U. L 71 z 10.3.2007, s. 9.

³ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

⁴ 5842/2/10 REV 2; 16797/10, COM (2010) 673 wersja ostateczna.

⁵ 15394/09.

⁶ Dyrektywa 2002/22/WE z 7 marca 2002 r., Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 51, zmieniona dyrektywą 2009/136/WE z 25 listopada 2009 r., Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 11.

⁷ 10130/10.

10. **Przywołując** konwencję z Tampere o udostępnianiu zasobów telekomunikacyjnych do zapobiegania katastrofom i usuwania ich skutków, konkluzje Rady z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie wsparcia ze strony kraju-gospodarza⁸, konkluzje Rady z dnia 3 czerwca 2010 r. w sprawie pomocy psychospołecznej w przypadku sytuacji nadzwyczajnych i katastrof⁹, konkluzje Rady z dnia 4 czerwca 2009 r. w sprawie propagowania wiedzy z zakresu ochrony ludności¹⁰ i konkluzje Rady z dnia 6 grudnia 2007 r. w sprawie rozwoju i tworzenia systemów wczesnego ostrzegania w UE¹¹;
11. **Odnotowując** Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych¹² oraz kartę z Werony¹³; oraz **podkreślając**, jak ważne jest szybkie i skuteczne przekazywanie informacji osobom znajdującym się na obszarach zagrożonych, lub na których wystąpiło zagrożenie, w tym osobom szczególnie podatnym na zagrożenia; oraz **potwierdzając** rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2007 r.¹⁴, w której podkreślono potrzebę, by w przypadkach klęsk żywiołowych we wszystkich działaniach podejmowanych z wykorzystaniem mechanizmu ochrony ludności szczególnie uwzględnić specyficzne potrzeby osób niepełnosprawnych;
12. **Stwierdzając**, że działanie można rozpoczynać jedynie, jeśli informacja dotycząca istnienia danego ryzyka lub zagrożenia była uzyskana terminowo, została przekazana w sposób przejrzysty i spójny, a także została podana do wiadomości w sposób właściwy i wyważony;

⁸ 15874/10.

⁹ 9838/10.

¹⁰ 9976/09.

¹¹ 15473/07; w konkluzjach tych uwzględniono wyniki seminarium na temat systemów wczesnego ostrzegania w Unii Europejskiej.

¹² Przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 13 grudnia 2006 r.

¹³ Oświadczenie uczestników konferencji konsensusowej, która odbyła się w Weronie w dniach 8–9 listopada 2007 r. w ramach współfinansowanego przez Unię Europejską projektu pt. „Ratowanie rannych osób niepełnosprawnych podczas klęsk żywiołowych – dodatkowe wyzwanie w ramach ochrony ludności”.

¹⁴ P6_TA(2007)0362.

13. **Biorąc pod uwagę fakt**, że obywatele UE wyjeżdżający za granicę jako przyczyny braku poczucia bezpieczeństwa wskazują najczęściej nieświadomość ryzyka i zagrożeń występujących w danym kraju, różnice kulturowe, nieznaną języka oraz nieznaną sygnałów alarmowych;
14. **Podkreślając**, że istotnym elementem komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej są środki techniczne (w tym nowoczesne technologie), które służą zwiększeniu efektywności i skuteczności powiadamiania o ryzyku i zagrożeniach między organami sektora publicznego, ogółem społeczeństwa oraz mediami;
15. **Stwierdzając**, że państwa członkowskie stosują różne metody komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej, w zależności od skali i rodzaju ryzyka lub zagrożenia, doświadczeń i uwarunkowań krajowych, uwzględniając technologie tradycyjne i nowoczesne oraz inne metody przekazu informacji, takie jak media tradycyjne i interaktywne (np. media społecznościowe) oraz specyficzne rozwiązania lokalne;
16. **Podkreślając** transgraniczny charakter wielu zagrożeń, ich skalę i różnorodność oraz konieczność współpracy na szczeblu UE;
17. **Uwzględniając** wnioski ze zorganizowanych przez prezydencję warsztatów na temat zintegrowanego podejścia do skuteczniejszej komunikacji kryzysowej, które odbyły się w dniach 19–20 lipca w Warszawie;

18. Zwraca się do państw członkowskich, aby:

- a) podejmowały działania na szczeblu krajowym, europejskim i międzynarodowym na rzecz kompleksowego podejścia do komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej, uwzględniającego czynniki kulturowe, społeczne, językowe, ekonomiczne i techniczne, aby umożliwić obywatelom lepsze przygotowanie się do potencjalnego zagrożenia i zminimalizować w ten sposób ewentualne szkody; oraz by zwiększyć skuteczność powiadamiania i alarmowania ludności, a tym samym umożliwić skuteczne prowadzenie działań ochronnych;
- b) podejmowały działania w celu eliminowania barier w komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej w odniesieniu do osób szczególnie podatnych na zagrożenia;
- c) prowadziły dialog ze społeczeństwem i podejmowały inne kroki dla zapewnienia odpowiednich informacji i wytycznych w celu zwiększenia gotowości i odporności na ryzyko lub sytuację zagrożenia; oraz podejmowały kroki w celu zwiększenia wiedzy na temat systemów zarządzania ryzykiem i zarządzania w sytuacjach zagrożenia, w tym komunikacji, za pośrednictwem różnych form kształcenia lub szkolenia;
- d) wspierały dialog z mediami, przedsiębiorstwami, stowarzyszeniami obywatelskimi, w tym w zależności od przypadku ze związkami zawodowymi oraz organizacjami pozarządowymi, podejmując działania zmierzające do zwiększenia skuteczności komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej;
- e) nadal rozwijały świadomość ryzyka i świadomość w sytuacjach zagrożenia, wykorzystując nowoczesne technologie oraz interaktywne metody przekazu informacji, takie jak media społecznościowe, z uwzględnieniem konieczności doboru technologii najlepiej dostosowanych do uwarunkowań kulturowych, społecznych, językowych, ekonomicznych, dotyczących ryzyka i technicznych poszczególnych państw członkowskich, w celu zwiększenia sprawności, skuteczności i wydajności przekazywania informacji; promowały rozwój sieci informacyjnych opartych na koordynacji działań różnych podmiotów;

- f) promowały badania nad nowoczesnymi technologiami, które mogą być wykorzystywane w komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej – w tym interaktywnych metod przekazu informacji, takich jak media społecznościowe – a także rozwój tych technologii, w szczególności poprzez rozwijanie współpracy z ośrodkami naukowymi i sektorem prywatnym;
- g) wykorzystywały w praktyce technologie, w tym techniki satelitarne, pozwalające na przekazywanie zarówno informacji o ryzyku i zagrożeniach, jak również instrukcji zachowań w przypadku zagrożeń, włączając te technologie do systemów ostrzegania i alarmowania państw członkowskich, a z nich korzystając monitorowały ryzyko i zagrożenia, modelowały prawdopodobne scenariusze sytuacji nadzwyczajnych oraz wyznaczały obszary zagrożone;
- h) dzieliły się doświadczeniami i dobrymi praktykami w zakresie zintegrowanego podejścia do komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej z innymi państwami członkowskimi oraz Komisją;
- i) uwzględniały potrzebę sprawnego przepływu informacji między zespołami interwencyjnymi przybywającymi z zagranicy a podmiotami państwa-gospodarza;
- j) upowszechniały wiedzę na temat jednolitego europejskiego numeru alarmowego 112 oraz właściwego wykorzystywania istniejących numerów alarmowych przez osoby zgłaszające oraz, gdy istnieje taka możliwość, przewidywały specjalne rozwiązania w odniesieniu do osób szczególnie podatnych na zagrożenia¹⁵;
- k) dążyły do dopilnowania, by zapewniono udostępnienie wystarczających zasobów widma radiowego dla bezpieczeństwa publicznego, ochrony ludności i pomocy w przypadku katastrof i uwzględniły potrzebę skoordynowanego podejścia do widma radiowego i technologii radiowej, tak by systemy komunikacji bezprzewodowej mogły działać skutecznie i bez szkodliwych zakłóceń, w szczególności w regionach granicznych, oraz gdy wymagane jest, by służby operacyjne z różnych krajów i regionów współdziałały w sytuacjach nadzwyczajnych;

¹⁵ Zgodnie z art. 26 ust. 6 dyrektywy o usłudze powszechnej 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE z 25 listopada 2009 r., Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 11, „Państwa członkowskie zapewniają, aby obywatele byli odpowiednio informowani o istnieniu jednolitego europejskiego numeru alarmowego "112" oraz o korzystaniu z niego, w szczególności poprzez podejmowanie inicjatyw skierowanych do osób podróżujących między państwami członkowskimi”.

19. Wzywa Komisję, aby:

- a) zainicjowała proces wymiany dobrych praktyk i doświadczeń między podmiotami w zakresie zintegrowanego podejścia do komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej;
- b) podjęła działania zmierzające do identyfikacji problemów w zakresie komunikacji między służbami wykorzystywanymi do reagowania w zakresie ochrony ludności w międzynarodowych misjach ochrony ludności w ramach mechanizmu ochrony ludności;
- c) podjęła działania zmierzające do zidentyfikowania dostępnych nowoczesnych technologii i interaktywnych metod przekazu informacji, takich jak media społecznościowe, w tym kosmicznych technologii telekomunikacyjnych oraz systemów wykorzystujących pochodzące z kosmosu informacje geoprzestrzenne – które mogłyby zwiększyć skuteczność komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej;
- d) promowała wraz z państwami członkowskimi integrowanie nowo powstających technologii z komunikacją ryzyka, komunikacją w sytuacjach zagrożenia i komunikacją kryzysową poprzez badania i rozwój, testowanie, realizację i ocenę; oraz by wspierała włączenie użytkowników końcowych w ten proces;
- e) ułatwiała w ramach wspólnotowego mechanizmu ochrony ludności wzajemne kontakty ekspertów w zakresie wykorzystania nowoczesnych technologii w komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej oraz upowszechniała wiedzę na temat wykorzystywania nowoczesnych technologii i interaktywnych metod przekazu informacji, takich jak media społecznościowe, w odniesieniu do komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej;
- f) rozważyła aspekty komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej podczas opracowywania scenariuszy odniesienia oraz planów awaryjnych;

- g) dokonała weryfikacji stosowania nowoczesnych technologii i interaktywnych metod przekazu informacji, takich jak media społecznościowe w komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej poprzez przygotowanie do końca 2013 roku sprawozdania opisującego dotychczasowe osiągnięcia i dobre praktyki w tej sferze oraz jego późniejszą regularną aktualizację; celem byłoby uzyskanie zintegrowanego podejścia do komunikacji ryzyka, komunikacji w sytuacjach zagrożenia i komunikacji kryzysowej w obrębie UE w odniesieniu do działań zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz UE;

20. Zwraca się do państw członkowskich i Komisji o odpowiednie wykorzystanie istniejących unijnych programów finansowych w celu zrealizowania tych propozycji, bez uszczerbku dla negocjacji w sprawie przyszłych ram finansowych.
